

to av disiplene var på vei til en landsby som het Emmaus, seksti stadier fra Jerusalem, og de talte sammen om alt det som var skjedd. Og mens de snakket og diskuterte, kom Jesus og slo følge med dem; men det var noe som bandt for øynene deres, så de ikke kjente ham igjen. Han sa da til dem: «Hva er det dere går og taler sammen om?»

De stanset og så bedrøvet opp, og den ene, som het Kleopas, svarte: «Du er visst den eneste i hele Jerusalem som ikke vet hva som er hendt der i disse dager?»

Han spurte: «Hva da?»

Og de svarte ham igjen: «Det med Jesus fra Nasaret! Han var en profet, og virket og talte med makt og myndighet, for Gud og hele folket. Men yppersteprestene og rådet lot ham dømme til døden og korsfeste, – mens vi hadde håpet at han var den som skulle befri Israel. Og dertil er det nå alt tredje dagen siden det hendte. I dag har riktignok noen av våre kvinner skaket oss opp: De gikk til graven i morges, men fant ham ikke; i stedet kom de tilbake og fortalte oss at de hadde sett et syn av engler, som sa at han levde. Da gikk noen av våre til graven og fant alt som kvinnene hadde sagt, men ham selv så de ikke.»

Da sa han til dem: «Hvor uforstandige dere er, og så trege til å tro hva profetene har sagt! Skulle ikke Messias nettopp gjennomgå alt dette, for på den måten å gå inn til sin herlighet?» Og så begynte han å forklare dem, helt fra Mosebøkene av og frem gjennom alle profetene, alt hva Skriften lærte om ham.

De nærmet seg nå landsbyen de skulle til. Han lot som han ville gå videre, men de bad ham innstendig om å bli, og sa: «Bli hos oss, for det lir mot kveld, dagen heller allerede!» Så gikk han med inn og ble hos dem. Og mens han satt til bords med dem, tok han brødet, velsignet det, brøt det og gav dem. Da fikk de sine øyne åpnet, og de kjente ham igjen, – men så var han borte for øynene på dem. Da sa de til hverandre: «Brant det ikke i hjertene våre, da han gikk der og talte til oss på veien og forklarte Skriftene for oss?»

Og i samme stund brøt de opp og vendte tilbake til Jerusalem, hvor de fant de elleve og vennene deres samlet, og disse kunne fortelle dem at Herren virkelig var oppstanden og hadde vist seg for Simon. Selv fortalte de da om det som hadde hendt på veien og hvordan de hadde kjent ham igjen da han brøt brødet.

ego samego dnia dwaj z nich byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej sześćdziesiąt

stadiów od Jerozolimy. Rozmawiali oni z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali z sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były niejako na uwięzi, tak że Go nie poznali. On zaś ich zapytał: «Cóż to za rozmowy prowadzicie z sobą w drodze?» Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: «Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało». Zapytał ich: «Cóż takiego?» Odpowiedzieli Mu: «To, co się stało z Jezusem Nazarejczykiem, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A myśmy się spodziewali, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Tak, a po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Nadto jeszcze niektóre z naszych kobiet przeraziły nas: były rano u grobu, a nie znalazłszy Jego ciała, wróciły i opowiedziały, że miały widzenie aniołów, którzy zapewniają, iż On żyje. Poszli niektórzy z naszych do grobu i zastali wszystko tak, jak kobiety opowiadały, ale Jego nie widzieli».

Na to On rzekł do nich: «O nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały?» I zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego.

Tak przybliżyli się do wsi, do której zdążali, a On okazywał, jakoby miał iść dalej. Lecz przymusili Go, mówiąc: «Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił». Wszedł więc, aby zostać z nimi. Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy oczy im się otworzyły i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili nawzajem do siebie: «Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?»

W tej samej godzinie wybrali się i wrócili do Jerozolimy. Tam zastali zebranych Jedenastu i innych z nimi, którzy im oznajmili: «Pan rzeczywiście zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi». Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze, i jak Go poznali przy łamaniu chleba.

ùng ngày thứ nhất trong tuần, có hai môn đệ đi đến một làng tên là Emmaus, cách

Giêrusalem độ sáu mươi dặm. Dọc đường, các ông nói với nhau về những việc vừa xảy ra. Đang khi họ nói truyện và trao đổi ý kiến với nhau, thì chính Chúa Giêsu tiến lại cùng đi với họ, nhưng mắt họ bị che phủ nên không nhận ra Người. Người hỏi: "Các ông có truyện gì vừa đi vừa trao đổi với nhau mà buồn bã vậy?" Một người tên là Clêophas trả lời: "Có lẽ ông là khách hành hương duy nhất ở Giêrusalem mà không hay biết những sự việc vừa xảy ra trong thành mấy ngày nay". Chúa hỏi: "Việc gì thế?" Các ông thưa: "Sự việc liên can đến ông Giêsu quê thành Nadarét. Người là một vị tiên tri có quyền lực trong hành động và ngôn ngữ, trước mặt Thiên Chúa và toàn thể dân chúng. Thế mà các trưởng tế và thủ lãnh của chúng ta đã bắt nộp Người để xử tử và đóng đinh Người vào thập giá. Phần chúng tôi, chúng tôi vẫn hy vọng Người sẽ cứu Israel. Các việc ấy đã xảy ra nay đã đến ngày thứ ba rồi. Nhưng mấy phụ nữ trong nhóm chúng tôi, quả thật, đã làm chúng tôi lo sợ. Họ đến mồ từ tảng sáng. Và không thấy xác Người, họ trở về nói đã thấy thiên thần hiện ra bảo rằng: Người đang sống. Vài người trong chúng tôi cũng ra thăm mồ và thấy mọi sự đều đúng như lời các phụ nữ đã nói; còn Người thì họ không gặp". Bấy giờ Người bảo họ: "Ôi kẻ khờ dại chậm tin các điều tiên tri đã nói! Chớ thì Đấng Kitô chẳng phải chịu đau khổ như vậy rồi mới được vinh quang sao?" Đoạn Người bắt đầu từ Môsê đến tất cả các tiên tri, giải thích cho hai ông tất cả các lời Kinh Thánh chỉ về Người. Khi gần đến làng hai ông định tới, Người giả vờ muốn đi xa hơn nữa. Nhưng hai môn đệ nài ép Người rằng: "Mời ông ở lại với chúng tôi, vì trời đã về chiều, và ngày sắp tàn". Người liền vào với các ông. Đang khi cùng các ông ngồi bàn, Người cầm bánh, đọc lời chúc tụng, bẻ ra và trao cho hai ông. Mắt họ sáng ra và nhận ra Người. Đoạn Người biến mất. Họ bảo nhau: "Phải chăng lòng chúng ta đã chẳng sốt sắng lên trong ta, khi Người đi đường đàm đạo và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta đó ư?" Ngay lúc ấy họ chỗi dậy trở về Giêrusalem, và gặp mười một tông đồ và các bạn khác đang tụ họp. Họ bảo hai ông: "Thật Chúa đã sống lại, và đã hiện ra với Simon". Hai ông cũng thuật lại các việc đã xảy ra dọc đường và hai ông đã nhận ra Người lúc bẻ bánh như thế nào.

That very day, the first day of the week,

two of Jesus' disciples were going
to a village seven miles from Jerusalem called Emmaus,
and they were conversing about all the things that had occurred.
And it happened that while they were conversing and debating,
Jesus himself drew near and walked with them,
but their eyes were prevented from recognizing him.

He asked them,

"What are you discussing as you walk along?"

They stopped, looking downcast.

One of them, named Cleopas, said to him in reply,

"Are you the only visitor to Jerusalem
who does not know of the things
that have taken place there in these days?"

And he replied to them, "What sort of things?"

They said to him,

"The things that happened to Jesus the Nazarene,
who was a prophet mighty in deed and word
before God and all the people,
how our chief priests and rulers both handed him over
to a sentence of death and crucified him.

But we were hoping that he would be the one to redeem Israel;
and besides all this,

it is now the third day since this took place.

Some women from our group, however, have astounded us:

they were at the tomb early in the morning
and did not find his body;

they came back and reported

that they had indeed seen a vision of angels
who announced that he was alive.

Then some of those with us went to the tomb
and found things just as the women had described,
but him they did not see."

And he said to them, "Oh, how foolish you are!

How slow of heart to believe all that the prophets spoke!

Was it not necessary that the Christ should suffer these things
and enter into his glory?"

Then beginning with Moses and all the prophets,
he interpreted to them what referred to him
in all the Scriptures.

As they approached the village to which they were going,
he gave the impression that he was going on farther.

But they urged him, "Stay with us,
for it is nearly evening and the day is almost over."

So he went in to stay with them.

And it happened that, while he was with them at table,
he took bread, said the blessing,
broke it, and gave it to them.

With that their eyes were opened and they recognized him,

but he vanished from their sight.
Then they said to each other,
"Were not our hearts burning within us
while he spoke to us on the way and opened the Scriptures to us?"
So they set out at once and returned to Jerusalem
where they found gathered together
the eleven and those with them who were saying,
"The Lord has truly been raised and has appeared to Simon!"
Then the two recounted
what had taken place on the way
and how he was made known to them in the breaking of bread.